

MYÖS FOX SEARCHLIGHT PICTURESIN ELOKUVANA

LIKAISTA RAHAA

DENNIS LEHANE

TAMMI

Dennis Lehane:

Menneisyyden ote (suom. 2002)

Täyttä sotaa (suom. 2003)

Pimeyden kutsu (suom. 2004)

Suljettu saari (suom. 2004)

Koskematon (suom. 2005)

Muisto vain (suom. 2007)

Paahtavan taivaan alla (suom. 2010)

Kuutamomaili (suom. 2012)

Likaista rahaa (suom. 2014)

DENNIS LEHANE

Likaista rahaa

Suomentanut Arto Schroderus

Kustannusosakeyhtiö Tammi • Helsinki

© 2014 Twentieth Century Fox Film Corporation. All rights reserved.

Englanninkielinen alkuteos *The Drop* ilmestyi 2014.

Copyright in Finnish translation © 2014 by Arto Schroderus and

Tammi Publishers. All rights reserved.

•

PAINETTU EU:SSA

ISBN 978-951-31-8184-0

*Tomille ja Sarahille
Siinä vasta oli rakkaustarina.*

*"Musta lammas, musta lammas!" Helppo ivata,
turvassa kun lymyämme lauman osana.*

*Voi joku ehkä kuulla ja syytä tivata
ja ihmetellä, värjötellä yksin ulkona.*

- RICHARD FRANCIS BURTON, "MUSTA LAMMAS"

Ensimmäinen luku

ELÄINSUOJELUA

Bob löysi koiran kaksi päivää joulun jälkeen, kun pakkaneen oli hiljentänyt kulmakunnan ja yleinen krapula ja turvotus vallitsivat. Hän oli juuri lopettanut työpäivänsä Marv-serkun kapakassa Flatsin kaupunginosassa, tehnyt tavallisen vuoron neljästä kahteen baarimikkona niin kuin jo melkein kaksikymmentä vuotta. Sinä iltana kapakassa oli ollut hiljaista. Millie oli asettunut vakiojakkaralleen tiskin kulmaan ja maistellut harvakseen Tom Collinsiaan ja supattanut silloin tällöin itseksensä tai ollut katsovinaan televisiota ja viivytellyt mahdollisimman pitkään lähtöä takaisin palvelutaloon Edison Greenille. Marv-serkkukin ilmestyi paikalle. Väitti laskevansa kassaa mutta istui enimmäkseen salin perällä kulmaloosissa lukemassa hevoturheilulehteä ja tekstaamassa siskolleen Dottielle.

He olisivat luultavasti panneet paikat kiinni tavallista aikaisemmin, jos Richie Whelanin ystävät eivät olisi valanneet baaritiskin toista kulmaa, Millietä vastapäätä, ja juoneet maljoja pitkään kadoksissa olleelle, oletettavasti kuolleelle ystävälleen.

Päivälleen kymmenen vuotta sitten Richie Whelan oli lähtenyt Marv-serkun kapakasta ostamaan ruohoa

tai rauhoittavia (hänen ystävänsä olivat tästä montaa mieltä), eikä häntä sen koommin nähty. Häneltä jäi tyttöystävä, äitinsä luona asuva lapsi, jota hän ei ollut koskaan nähnyt, ja korjaamossa uutta spoileria odottava auto. Siitä kaikki tiesivät hänen kuolleen: Richie ei olisi koskaan jättänyt autoa, hän kun rakasti sitä vitun autoa.

Hyvin harva kutsui Richie Whelania hänen oikealla nimellään. Kaikki tunsivat hänet nimellä Kunnian päivät, koska hän jauhoi jatkuvasti vuodesta, jonka oli ollut koulun jalkapallojoukkueen pelinrakentajana East Buckingham High'ssa. Hän johti joukkueen ennätykseen sinä vuonna, seitsemällä voitolla ja kuudella tappiolla, eikä se kummoinen uutinen olisi ollut, ellei luonut silmäystä joukkueen pistetilastoihin sitä ennen ja sen jälkeen.

Ja niinpä kauan sitten kadonneen ja oletettavasti kuolleen Kunnian päivien kaverit istuivat Marv-serkun kapakassa – Sully, Donnie, Paul, Stevie, Sean ja Jimmy – katsomassa, kun Heat rökitti Celticsiä. Juuri kun Bob toi heille viidennen kierroksen pyytämättä ja ilmaiseksi, pelissä tapahtui jotain, ja kaikki nostivat kädet pystyyn ja vaikeroivat tai huusivat.

”Te vitun *vanhukset*”, Sean huusi ruudulle.

Paul sanoi: ”No ei ne nyt niin vanhoja ole.”

”Rondo blokkasi äsken LeBronin vittu rollaattorilla”, Sean sanoi. ”Ja se mikä vittu sen nimi nyt on, Bogans? Sitä sponssaa joku erikoisalushousujen valmistaja.”

Bob pani juomat koulubussikuski Jimmyn eteen.

”Mitä mieltä sinä olet?” Jimmy kysyi häneltä.

Bob tunsu kasvojensa punastuvan aavistuksen, kuten niin usein kävi, kun häntä katsottiin sillä tavoin suoraan, että hän tunsu olevansa pakotettu katsomaan takaisin. ”Ei tule seurattua koripalloa.”

Sully, joka työskenteli tietullikopissa Massachusetts Turnpikella, sanoi: ”En tiedä ainuttakaan juttua, jota seuraaisit. Tykkäätkö lukea? Katsoa *Unelmien poikamiestyt-töä?* Metsästää kodittomia?”

Pojat hekottivat, ja Bob hymyili anteeksipyytävästi.

”Talo tarjoaa”, hän sanoi.

Hän käveli kauemmas ja sulki mielestään höpötyksen, joka kuului selän takaa.

Paul sanoi: ”Olen nähnyt kun muijat – siis ihan koh-talaisen näköiset kinkut – yrittää iskeä tuota jätkää, eikä mitään tapahdu.”

”Ehkä se on kiinnostunut miehistä”, Sully sanoi.

”Tuo jätkä ei ole kiinnostunut mistään.”

Sean muisti hyvät tavat, kohotti lasiaan Bobille ja sitten Marv-serkulle. ”Kiitti, pojat.”

Marv, joka oli nyt tiskin takana, levitetty lehti edes-sään, hymyili ja kohotti vuorostaan lasia, palasi sitten lehtensä pariin.

Muutkin kaverit ottivat lasinsa ja kohottivat niitä.

Sean sanoi: ”Sanooko joku pari sanaa pojan muistoksi?”

Sully sanoi: ”Muistoissamme Richie ’Kunnian päivät’ Whelan, East Bucky High’n vuosikurssia ’92, hauska mu-napä. Lepää rauhassa.”

Loput miehistä mumisivat hyväksyvästi ja joivat, ja Marv tuli Bobin luo, kun Bob latoi likaisia laseja tiskial-taaseen. Marv taittoi lehtensä ja vilkaisi baaritiskin toi- sessa päässä istuvia miehiä.

”Tarjosit niille kierroksen?” hän kysyi Bobilta.

”Ne juo maljoja kuolleelle kaverilleen.”

”Kymmenenkö vuotta siitä nyt tulee, kun se poika on ollut kuolleena?” Marv väöntäytyi puolipitkään nahka- takkiin, sellaiseen joka oli ollut muotia, kun koneet osui-

vat torneihin New York Cityssä, ja poissa muodista ennen kuin tornit olivat romahtaneet. ”Kai ihminen nyt jossain vaiheessa siirtyy elämässä eteenpäin ja lakkaa lypsämästä ryyppyjä ruumiilla.”

Bob huuhteli lasin ennen kuin pani sen tiskikoneeseen sanomatta mitään.

Marv-serkku pani hanskat käteen, liinan kaulaan ja vilkaksi baaritiskin toisessa päässä istuvaa Millietä. ”Mistä puheen ollen, me ei voida antaa tuon kököttää jakkaralla koko iltaa ja juoda piikkiin.”

Bob pani toisen lasin ylähyllylle. ”Ei se paljon juo.”

Marv kumartui lähemmäs. ”Mutta milloin viimeksi laskutit sitä? Ja keskiyön jälkeen annat sen polttaa täällä sisällä – älä luulekaan, etten tiedä. Tämä ei ole mikään ruuanjakelupiste vaan kapakka. Se maksaa laskunsa tänä iltana tai pysyy poissa niin kauan että maksaa.”

Bob katsoi häntä, puhui hiljaa. ”Sen lasku on varmaan satasen.”

”Itse asiassa sataneljäkymppiä.” Marv ahtautui tiskin takaa ulos, seisautui ovella. Hän osoitteli joulukoristeita ikkunoissa ja baaritiskin yläpuolella olevia joulukoristeita. ”Ai niin, ja hei? Ota tuo joulukrääsä pois. Nyt on kahdeskymmenesseitsemäs.”

Bob sanoi: ”Entä loppiainen?”

Marv tuijotti häntä hetken. ”Mitä tuollaiseen ylipäänsä voi vastata”, hän sanoi ja lähti.

Kun Celtics-peli päättyi, ja surkeasti päättyikin, kuin jonkun ei kovin pidetyn sukulaisen armomurha, Richie Whelanin ystävät häipyivät, eikä jäljellä ollut enää muita kuin Millie ja Bob.

Millie sai äärettömän pitkän ja limaisen tupakkayskänkohtauksen, kun Bob lakaisi lattiaa. Millie jatkoi yski-

mistä. Juuri kun hän näytti tukehtuvan, hän lopetti.

Bob tuli lakaisemaan hänen lähelleen. ”Onko kaikki hyvin?”

Millie huitaisi vähättelevästi. ”Ei tässä mitään. Otan vielä yhden.”

Bob kiersi baaritiskin taakse. Hän ei pystynyt katso-
maan Millietä silmiin, joten hän katsoi lattialle kumimat-
toon. ”Minun täytyy laskuttaa siitä. Olen pahoillani. Ja
Mill’?” – Bobin olisi tehnyt mieli ampua kuula kalloonsa,
niin paljon häntä sillä hetkellä hävetti kuulua ihmiskun-
taan – ”Piikki pitäisi maksaa pois.”

”Ai.”

Bob ei katsonut häneen heti. ”Joo.”

Millie penkoi putkikassia, joka hänellä oli mukanaan
joka ilta. ”Totta kai, totta kai. Liiketoimintaahan tämä on.
Totta kai.”

Putkikassi oli vanha, logo kyljessä haalistunut. Hän
penkoi sitä. Hän asetti dollarin ja kuusikymmentäkaksi
senttiä tiskille. Penkoi lisää, otti esiin antiikkisen kuva-
kehyksen ilman kuvaa. Hän pani sen tiskille.

”Se on hopeaa, Water Street Jewelersilta”, Millie sa-
noi. ”Samalta kultasepäältä RFK osti Ethelille kellon. Kyllä
tuolla jotain arvoa on.”

Bob sanoi: ”Etkö pidä siinä kuvaa?”

Millie vilkaisi tiskin yläpuolella olevaan kelloon. ”Se
haalistui.”

”Sinustako se oli?”

Millie nyökkäsi. ”Ja lapsista.”

Hän katsoi taas laukkuunsa, penkoi lisää. Bob pani hä-
nen eteensä tuhkakupin. Millie katsoi silmiin. Bob ha-
lusi taputtaa häntä kädelle – lohduksen eleenä, kuin
sanoakseen *et-ole-ihan-yksin* – mutta sellaiset eleet so-

pivat paremmin toisille ihmisille, ehkä elokuvien ihmisille. Aina kun Bob yritti jotain sillä tavoin henkilökohtaista, tulos oli avuton.

Joten hän kääntyi ja teki Millielle uuden juoman.

Hän toi Millielle juoman. Hän otti dollarin tiskiltä ja kääntyi takaisin kassalle.

Millie sanoi: ”Ei kun ota – ”

Bob vilkaisi häntä olan yli. ”Tämä riittää.”

Bob osti vaatteensa Targetista – uudet T-paidat, farkut ja flanellipaidat noin joka toinen vuosi; hän oli ajanut samalla Chevy Impalalla vuodesta 1983, jolloin oli saanut avaimet isältään, eikä mittarissa ollut vielä sataatuhattakaan, koska hän ei koskaan ajanut minnekään; hänen talonsa oli maksettu, eikä kiinteistövero ollut paljon mitään, koska kuka helveti täällä nyt halusi asua? Eli jos Bobilla jotain oli niin ylimääräistä rahaa, vaikka kovin moni ei olisi sitä arvanutkaan. Hän pani dollarin setelin kassalaatikkoon. Hän kaivoi taskustaan setelitukon ja piti sitä edessään ja kuori seitsemän kaksikymppistä ja lisäsi ne laatikkoon.

Kun hän kääntyi takaisin, Millie oli pyyhkäissyt kolikot ja kuvakehyksen takaisin putkikassiinsa.

Millie joi ja Bob siivosi loppuun ja palasi tiskin taakse, kun Millie kilisytti jääpaloja lasissaan.

”Onko loppiainen tuttu?” Bob kysyi.

”Totta kai”, Millie sanoi, ”tammikuun kuudes.”

”Kukaan ei enää muista sitä.”

”Minun aikamani se merkkasi jotain”, Millie sanoi.

”Niin isäukonkin aikana.”

Millien ääneen ilmaantui hajamielistä sääliä. ”Mutta ei sinun kuitenkaan.”

”Ei niin”, Bob myönsi ja tunsi vangitun linnun räpistelevän rinnassaan pakotietä etsien.

Millie veti oikein syvät henkoset tupakastaan ja hengitti nauttien ulos. Hän yskähti vielä muutaman keran ja tumppasi. Hän pukeutui rähjäiseen talvitakkiinsa ja laahusti ovelle. Bob avasi sen, kevyttä lumisadetta.

”Öitä, Bob.”

”Tarkkana sitten”, Bob sanoi. ”Varo jäätä.”

Tänä vuonna 28. päivä oli roskapäivä tällä puolen Flat-sia, ja ihmiset olivat jo hyvissä ajoin vieneet tynnyrinsä kadunreunaan aamulla kiertävän auton tyhjennettäviksi. Bob kulki katukäytäviä kotiin päin ja pani huvittuneisuuden ja epätoivon tuntein merkille, mitä kaikkea ihmiset heittivät menemään. Niin monta lelua ja niin nopeasti rikki. Niin monta hylättyä tavaraa, joissa ei ollut mitään vikaa mutta jotka oli päätetty uusia. Paahtimia, televisioita, mikroaaltouuneja, stereoita, vaatteita, kauko-ohjattavia autoja ja lentokoneita ja monster truckeja, jotka kaipasivat vain vähän liimaa ja pätkän teippiä. Eivätäkään hänen naapurinsa tosiaan mitenkään rikkaita olleet. Monituiset kerrat hän oli maannut valveilla kuuntelemassa ihmisten rahariitoja ja vielä useammin nähnyt heidän astuvan aamulla maanalaiseen kasvot huolesta luhistuneina ja työpaikkailmoitus hikisessä nyrkissä. Hän oli seissyt heidän takanaan Cottage Marketissa, kun he laskivat ruokakuponkejaan, ja pankissa, kun he lunastivat avustussekkejään. Jotkut tekivät kahta työtä, joilakin oli varaa kotiin ainoastaan Section 8 tuella, ja jotkut miettivät surkeaa elämäänsä Marv-serkun kapakassa, katse kaukaisuudessa, tuoppi tiukasti kädessä.

Ja silti he hankkivat. He kasasivat velkaa velalle, ja kun koko rakennelma alkoi huojahdella omasta painostaan, he varasivat vielä itselleen sohvaryhmän ja heittivät sen

ylimmäksi. Ja kun heillä oli tarve hankkia, heillä tuntui olevan samansuuruinen tai vielä suurempi tarve hankkiutua eroon. Hänen näkemissään tavararöykkiöissä oli melkeinpä väkivaltaista riippuvuutta: tavallaan vaikutti siltä, että toisesta päästä tursusi ulos sitä, mitä ei alun perinkään olisi pitänyt survoa toisesta päästä sisään.

Bob – joka oli suljettu jopa tämän rituaalin ulkopuolelle, koska hänessä oli yksinäisen poltinmerkki, koska hän oli kyvytön vetämään puoleensa ketään, jonka kiinnostus ei rajoittuisi päivän kuumiin puheenaiheisiin – antoi näillä kävelyillään toisinaan periksi ylpeyden synnille, ylpeydelle siitä ettei itse kuluttanut holtittomasti, ei tuntenut halua ostaa sitä, mitä televisiossa ja radiossa ja mainostauluissa ja lehdissä ja sanomalehdissä tyrkytettiin. Se ei auttanut häntä yhtään lähemmäs sitä mitä hän halusi, sillä hän halusi vain olla olematta yksin, mutta siihen ei ollut luvassa pelastusta, sen hän tiesi.

Hän asui yksin lapsuudenkodissaan, ja kun se joskus oli tuntunut nielaisevan hänet hajuihinsa ja muistoihinsa ja tummiin sohviinsa ja hän oli yrittänyt paeta sitä – seurakunnan rientoihin, luontoretkille, ja kerran jonkin deitipalvelun järjestämään kammottavaan seurustelutapamiseen – tilanne oli vain pahentunut, ja hän oli saanut viikkojen ajan nuolla haavojaan ja säттіä itseään toiveikkuudesta. Typerä toivo, hän kuiskasi joskus olohuoneessaan. Typerä, typerä toivo.

Mutta niin se vain jatkoi elämäänsä hänessä. Hiljaisena, toivottomanakin useimmiten. Toivoton toivo, hän ajatteli joskus hymynkare suupielessä, niin että maanalaisessa ihmeteltiin, mitä helvettiä tuo oikein hymyili. Kummallinen, yksinäinen baarimikko Bob. Ihan mukava kaveri mutta niin ujo, ettei sanoista useimmiten saanut sel-

vää, kuka sellaista nyt jaksaa, sama nyökätä kohteliaasti ja kääntyä juttelemaan muiden kanssa.

Bob tiesi ihmisten puheet, eikä hän voinut heitä syyttää. Hän pystyi asettumaan itsensä ulkopuolelle ja näkemään saman kuin he – häviäjän, joka ei ollut koskaan saavuttanut yhtikäs mitään, sosiaalisissa tilanteissa kiusaantuvan miehen, jolla oli taipumusta hermostuneisiin liikkeisiin, kuten silmien räpyttelyyn ilman erityistä syytä ja pään kallisteluun silloin kun hän haaveili, siis sellaisen tyyppin, joka sai muut häviäjät näyttämään vähän fiksummilta.

”Sinulla on niin paljon rakkautta sydämessäsi”, isä Regan oli sanonut kerran, kun Bob oli alkanut itkeä ripittäytyessään. Isä Regan oli vienyt hänet sakastiin, ja he olivat ottaneet pari lasia mallasviskiä pullosta, joka papilla oli piilossa vaatekomeron hyllyllä kasukkojen yläpuolella. ”On on, Bob. Kaikkihan sen näkevät. Enkä voi olla uskomatta, etteikö joku hyvä nainen, joku Jumalaan luottava nainen, näkisi sitä rakkautta ja ottaisi sitä avosydämin vastaan.”

Miten kerrot uskonmiehelle maallisesta maailmasta? Bob tiesi että pappi tarkoitti hyvää, tiesi että hän oli teoriassa oikeassa. Mutta kokemus oli osoittanut Bobille, että vaikka naiset näkivät rakkauden hänen sydämessään, he halusivat mieluummin sydämen jonka ympärillä oli viehättävämmät kuoret. Eikä se yksin naisisista johtunut, hänestä *itsestään* se johtui. Bob ei luottanut itseensä minkään herkästi rikkoutuvan lähellä. Ei ollut luottanut vuosiin.

Sinä iltana hän pysähtyi katukäytävällä ja tunsu mustenvärisen taivaan yllään ja kylmän sormissaan ja sulki silmänsä.

Hän oli tottunut siihen. Hän oli tottunut siihen.

Ei se mitään.

Sen kanssa ystäväystyi, kunhan ei tapellut vastaan.

Kun hänellä oli silmät kiinni, hän kuuli sen – nääntyneen ulinan, jota säesti kaukainen raavinta ja terävämpi, metallinen räminä. Hän avasi silmänsä. Suuri, raskaskantinen metallitynnyri. Vasemmalla, neljän ja puolen metrin päässä jalkakäytävällä. Se tärisi hieman katulam-pun keltaisessa loisteessa, jalkakäytävä raapi pohjaa. Hän meni seisomaan sen viereen ja kuuli ulinan uudelleen: joku elävä siellä oli henkäyksen päässä viimeisestään, ja Bob nosti kannen.

Hän joutui ottamaan päältä tavaraa päästäkseen siihen käsiksi – likaisten vuodevaatteiden ja ummehtuneiden tyyntyjen päälle oli kasattu oveton mikroaaltouuni ja viiden paksun luettelon verran Keltaisia sivuja, vanhin vuodelta 2005. Koira – joko hyvin pieni tai sitten pentu – oli pohjimmaisena ja veti päätään harteiden väliin, kun valo osui siihen. Se päästi pienen tukahtuneen vinkaisun, ruumis jännittyi entisestään, ja silmät olivat viirulla. Surkea räpäpäle. Bob näki sen kylkiluut. Hän erotti ison hyytyneen veripaakun sen oikean korvan juuressa. Ei kaulapantaa. Se oli ruskea, valkokuonoinen, ja sen tassut olivat aivan liian isot ruumiiseen nähden.

Se päästi terävämmän vinkaisun, kun Bob kurotti alas, tarttui sitä niskasta ja nosti sen omasta ulosteestaan. Bob ei tiennyt paljon koirista, mutta pakkohan tämän oli olla bokseri. Ja selvästi pentu: suuret ruskeat silmät avautuivat, ja se katsoi hänen silmiinsä, kun hän roikotti sitä edessään.

Jossakin kaksi ihmistä rakasteli, hän oli varma siitä. Mies ja nainen. Toisiinsa kietoutuneina. Jossakin tuolla,

jonkin kadunpuoleisen ikkunan verhojen takana oranssissa valossa. Bob tunsi heidät siellä, alastomina ja onnekkaina. Ja hän seiso i täällä ulkona kylmässä puoli-kuolleen koiran tuijotettavana. Jäinen jalkakäytävä kimalteli kuin uusi marmori, ja tuuli puhalsi pimeänä ja likaisenharmaana.

”Mitä sinulla siinä on?”

Bob kääntyi, katsoi molempiin suuntiin jalkakäytävällä.

”Täällä ylhäällä. Ja tongit muuten minun roskista.”

Nainen seiso i lähimmän kolmikerroksisen talon kuistilla. Hän oli sytyttänyt kuistille valot ja seiso i siinä avo-jaloin ja tärise i. Hän kaivoi hupparinsa taskusta tupakka-askin. Hän sytytti ja tarkkaili Bobia.

”Minulla on koira.” Bob nosti sitä.

”*Mikä* on?”

”Koira. Pentu. Taitaa olla bokseri.”

Nainen yski savua. ”Kuka nyt koiria roskatynnyriin laittaa?”

”Niinpä”, Bob sanoi. ”Älä muuta sano. Se vuotaa verta.” Hän otti askeleen kohti naisen rappuja, ja nainen peruutti.

”Onkohan meillä yhteisiä tuttuja?” Kaupunkilaistyttö, ei hevin luottanut vieraisiin.

”En tiedä”, Bob sanoi. ”Tunnetko Francie Hedgesin?”

Nainen pudisti päätään. ”Tunnetko Sullivanit?”

Se ei paljon vähentänyt mahdollisten joukkoa. Ei tääl-läpäin. Jos ravisteli puuta, sieltä tipahti satavarmasti Sul-livan. Ja useimmiten six-pack olutta perässä. ”Tunnen minä muutaman.”

Ei tästä mitään tullut, pentu tuijotti häntä ja tärise i pa-hemmin kuin tyttö.

”Hei”, nainen sanoi, ”asutko tämän seurakunnan alueella?”

"Naapurissa." Bob kallisti päätään vasemmalle. "Saint Dominicin seurakunnassa."

"Käytkö kirkossa?"

"Melkein joka sunnuntai."

"Eli tunnet isä Peten?"

"Pete Reganin", Bob sanoi. "Toki."

Nainen otti esiin puhelimen. "Mikä on nimesi?"

"Bob", Bob sanoi. "Bob Saginowski."

Nainen kohotti puhelintaan ja otti hänestä kuvan. Jos hän olisi osannut odottaa sitä, hän olisi edes pyyhkäissyt vähän tukkaansa.

Bob odotti, kun nainen perääntyä valosta puhelin korvalla, sormi toisessa. Bob tuijotti pentua. Pentu tuijotti takaisin niin kuin olisi ajatellut Miten minä *tähän* jouduin? Bob kosketti sen kuonoa etusormellaan. Pentu sulki ja avasi valtavat silmänsä. Hetkeen Bob ei muistanut syntejään.

"Lähetin just kuvan", nainen sanoi pimeästä. "Isä Petelle ja kuudelle muulle."

Bob tuijotti pimeään sanomatta mitään.

"Nadia", tyttö sanoi ja astui takaisin valoon. "Tuo se tänne, Bob."

He pesivät sen Nadian tiskialtaassa, kuivasivat sen ja toivat keittiönpöydälle.

Nadia oli pieni. Hänellä oli kaulan juuressa epätasaisen narumainen arpi. Se oli tummanpunainen, kännisen sirkusklovnin hymy. Hänellä oli pikkuruiset, rokonarpiset kuukasvot ja pienet silmät kuin kaksi sydänriipusta. Hartiat, jotka eivät niinkään jatkuneet vaan liukenivat käsi- varsiksi. Kyynärpäät kuin litistetyt oluttölkit. Keltainen lyhyt polkkatukka kehysti soikionmuotoisia kasvoja. "Ei

tämä ole bokseri.” Hänen katseensa käväisi Bobin kasvoilla ennen kuin hän pani pennun takaisin keittiönpöydälle. ”Tämä on amerikanstaffordshirenterrieri.”

Bob tiesi, että hänen olisi kuulunut ymmärtää jotain toisen äänensävyistä, mutta ei tiennyt mitä ja pysyi hiljaa.

Nadia vilkaisi häntä taas, kun hiljaisuutta oli kestänyt liian pitkään. ”Pitbull.”

”Onko tuo pitbull?”

Nadia nyökkäsi ja pyyhkäisi taas vanutupolla pennun päässä olevaa haavaa. Joku oli hakannut sitä, hän sanoi Bobille. Luultavasti iskenyt sen tajuttomaksi, olettanut sen kuolleen ja pudottanut roskikseen.

”Miksi?” Bob sanoi.

Nadia katsoi häntä, ja silmät muuttuivat pyöreämmiksi, laajemmiksi. ”Muuten vain.” Hän kohautti olkapäitään, ryhtyi taas tutkimaan koiraa. ”Olin kerran eläinsuojeluyhdistyksellä töissä. Tiedätkö sen paikan Shawmutilla? Eläinlääkärin apulaisena. Ennen kuin päätin, ettei se ollut minun juttu. Nämä on niin vaikeita, tämänrotuiset...”

”Miten niin?”

”Saada ihmisiä ottamaan niitä”, hän sanoi. ”Niille on hyvin vaikea löytää kotia.”

”En tiedä mitään koirista. Minulla ei ole koskaan ollut koiraa. Asun yksin. Satuain vain kävelemään tynnyrin ohi.” Bob huomasi tuntevansa pakottavaa tarvetta selittää asioitaan, selittää omaa elämäänsä. ”En vain...” Hän kuuli tuulen ulkona, mustan ja ravistelevan. Sateen tai rakeiden ropinan ikkunasta. Nadia nosti pennun vasenta takatassua – muut kolme tassua olivat ruskeita, mutta tämä oli valkoinen, ja siinä oli persikanvärisiä täpliä. Hän pudotti tassun niin kuin siinä olisi ollut jotain tarttuvaa. Hän palasi päässä olevaan haavaan, vilkaisi oikeaa kor-

vaa lähempää, ja Bob huomasi vasta nyt, että sen kärkestä puuttui pala.

"No", Nadia sanoi, "kyllä se henkiin jää. Tarvitset kuljetushäkin ja ruokaa ja kaikenlaista tavaraa."

"Ei", Bob sanoi. "Tässä on nyt väärinymmärrys."

Nadia kallisti päätään, loi häneen katseen, josta näki että hän ymmärsi erinomaisesti.

"En minä voi. Minä vain löysin sen. Tarkoitus oli antaa se takaisin."

"Ai sille joka hakkasi sen, luuli kuolleeksi ja jätti?"

"Ei, ei, siis tarkoitan viranomaisille."

"Eli eläinsuojelulle", Nadia sanoi. "Kun ne on antaneet ostajalle seitsemän päivää aikaa hakea se takaisin, ne –"

"Sille joka hakkasi sitä? Sekö saa toisen tilaisuuden?"

Nadia kurtisti kulmiaan aavistuksen ja nyökkäsi. "Jos se ei ota koiraa" – hän nosti pennun korvaa, kurkisti sisään – "tämä pikku kaveri pannaan luovutettavien eläinten joukkoon. Mutta se on vaikeaa. Löytää niille kotia. Pitbulleille. Useimmiten..." Hän katsoi Bobia. "Useimmiten ne lopetetaan."

Bob tunsu surullisuuden hyökyvän Nadiasta ja häpesi heti paikalla. Hän oli aiheuttanut toiselle mielipahaa, vaikkei tiennyt miten. Hän oli lisännyt sen määrää maailmassa. Hän oli aiheuttanut tytölle pettymyksen. "Minä..." hän aloitti. "Tarkoitan vain..."

Nadia nosti katseensa häneen. "Niin?"

Bob katsoi pentua. Sen silmät alkoivat lupsahdella; takana oli tynnyrissä vietetty päivä ja tuon haavan aiheuttaja, mikä lie. Tärinä oli kuitenkin loppunut.

"Sinähän voit ottaa sen", Bob sanoi. "Olit ennen töissä siellä, niin kuin sanoit. Sinä –"

Nadia pudisti päätään. "Minä en pysty pitämään huolta

edes itsestäni.” Hän pudisti päätään. ”Ja teen liikaa töitä. Mihin vuorokaudenaikaan vaan. Arvaamatonta.”

”Voitko antaa minulle sunnuntaiaamuun asti aikaa?” Bob ei ollut varma, miten sanat oikein pääsivät hänen suustaan, koska hän ei muistanut muodostaneensa tai edes ajatelleensa niitä.

Tyttö syynäsi häntä tarkkaan. ”Eihän tuo ole sitten tyhjää puhetta? Nimittäin jos sitä ei ole haettu sunnuntaina puoleenpäivään mennessä, se lentää ovesta ulos, siitä saat olla helvetin varma.”

”Sunnuntaihin sitten.” Bob lausui sanat aidosti vakuuttuneena. ”Sunnuntaina varmasti.”

”Varmastiko?”

”Varmasti.” Bob tunsi olevansa pyörällä päästään. Hän tunsi itsensä kevyeksi kuin ehtoollisleipä. ”Varmasti.”

